

Kedves Testvérek!

Imádkozni tanulunk a zsoltárokból. Hétről hétre velünk vannak ezek az énekek, imádságok és frissítik, erősítik az imádságunkat, Istennel való kapcsolatunkat. A 33. zsoltár a gyülekezet imádsága, közösségi ének, Isten dicsőítése és magasztalása. Egy nagyívű himnusz, mely által összekapcsolódhatunk Isten népével- azokkal is, akikről időben és térben távol vagyunk.

1. HOGYAN ÉS MIÉRT IMÁDKOZNI A GYÜLEKEZETBEN?

Komolyan felmerülhet a kérdés, hogy miért és hogyan is imádkozunk a gyülekezetben? Kinek a dolga ez? A lelkészé, vagy azoké akik érettebbek, akik kapták ezt az ajándékot? Akiknek a szavak igazán a „nyelvük”? Hogyan is imádkozzon egy mérnök ember, vagy aki egyszerűen félénk, nehezebben szólal meg? Mennyiben a „hivatalosaké” ez a feladat? A lelkész vezeti a gyülekezetet? Az imaszolgálatra bízunk? Milyen a szép, helyén való imádság? Mikor mondhatjuk: ez így rendben van, feltártuk a szívünket... Az a jó, ha mély? Ha elcsendesít? Ha felpörget, ha spontán, laza? Vagy ha költői, ha képeket tartalmaz, ha árad, mint egy folyam?

Három évvel ezelőtt több alkalommal szóltak az istentiszteletről az igehirdetések. Ebben a sorozatban beszéltünk az imádságról is.

Egy igen fontos dolog mondatott ki ott akkor az egyik igehirdetésben: „Mi az imádság, az összegyülekezés a jelentősége számunkra? Miért szükséges összejönnünk, istentiszteleten Isten elé jönnünk közösen, ha ezt az utat egyedül is be tudjuk járni? A válasz egyszerű: mert egyedül nem fogjuk bejárni. Mert egyedül a nehézség idején előbb esel kétségbe, vagy hamarabb kezdesz Istenre neheztelni, mint a gyülekezetben. Miért? Azért, mert a gyülekezet közösségében Isten az ő igéjében, annak magyarázásában szólít meg - amit kevésbé hallunk meg tőlünk független, objektív módon egyénileg. Azért, mert a gyülekezetben közös imádságban állunk Urunk elé, hogy bűneinket megvalljuk és hozzá kiáltunk, míg egyénileg lelkünk minden ereje az ellen munkál, hogy elismerjük: mi vagyunk a felelősök. Azért, mert az összegyülekezés alkalmával Isten Lelke megvizsgálja a szívünket, szíven üt, megszólít, bűnbánatra indít és megbocsátását közli velünk úgy, ahogy egyénileg ez nem történik. Az egyéniben vagy így, vagy úgy, de könnyen becsapjuk magunkat. Nem szembesülünk azzal, amivel nem akarunk szembesülni - vagy éppen nem halljuk meg erővel azt a kegyelmes szót, amit Isten küld nekünk. A testvéri közösség, a hirdetett íge, a közös imádságok, a sákramentumok (kereszttség és úrvacsora) mind-mind az összegyülekezéshez tartoznak. Nem véletlenül beszél Jézus az elveszett juhról, az elkóborló, eltévedő bárányról, akit meg kell találni, az összegyülekező közösségbe vissza kell vezetni. Nem egyéni spirituális utat járó, önálló és független bárány ő Jézus szerint, hanem elveszett bárány, elveszett testvér.”

Összegyülekezünk tehát és imádkozunk együtt, közösségben. Az imádság azonban nem csak egy befelé figyelő tevékenység, összpontosítás, közös élmény, ami csak a miénk itt és most, hanem kifelé is megnyit, tágítja a perspektívánkat, megváltoztatja a látásunkat, elképzeléseinket, gondolkodásunkat ezen keresztül Isten. Segít más arányban látni a dolgokat! A személyes imádság során könnyen megtörténhet velünk az, hogy beszűkülünk, megváltozik- torzul az arányérzékünk és csak magunkat vagy a problémánkat szemléljük.

2. PERSPEKTÍVÁK A 33. ZSOLTÁRBAN

A 33. zsoltár, a gyülekezet imádsága egy gyönyörű példája ennek a folyamatosan változó, kitáguló perspektíva váltásnak.

A zsoltár maga HIMNUSZ, ún. alfabetizáló ének: annyi sora van, ahány betűje van a héber ábécének. Szisztematikus, lépésről-lépésre haladó, megjelenik tehát benne a rend, a rendszerezettség is. És ezzel együtt egy hihetetlen szárnyalás, közös repülés élménye. Ha elképzeljük, képsorként, filmként látjuk magunk előtt, akkor nyolc kameraállással van dolgunk ebben az énekben:

- Gyülekezet (ahol dicsérik, ahol szól az Ige...)
- Az egész föld- nagy totál kép
- Fel az égig – időben is vissza a teremtésig (...mikor a csillagokra tekintünk, időben visszafelé nézünk)
- Vissza a földre: Isten hatalmas!
- Nemzeteket látunk, országokat...
- A Menny: Isten letekint – mélyre néz!
- Széles perspektíva: párhuzamos események: föld és menny, a valódi győzelem és kapcsolat
- Vissza a gyülekezetbe

Az imádság ugyanis utazás, így is mondhatom: kaland, kihívás. Beletekinthetünk olyan dolgokba, amik Isten munkájának színterei: a teremtett tér és idő határáig, sőt azon túl is.

Mi ezzel a célja Istennek? Nemcsak az élmény átélése, hanem hogy ezen keresztül kitágítsa a látókörünk, a szívünket. Így válhatunk igazán hálássá! A globális dicsőítésbe, az Isten vég nélküli magasztalásába csak akkor tudunk igazán bekapcsolódni, ha beletekinthetünk és átéljük Isten globális uralmát és cselekvését. Ez nagyon fontos aspektus a számunkra: ezt mutatja be, ezért mutatja be ez az ének így Istent és az Ő hatalmát.

3. DICSŐÍTÉS

Ahogy olvassuk, imádkozzuk, magunkba szívhatjuk ennek a csodálatos dicsőítő éneknek a lüktetését, sodrását. Ha megtudjuk, megérezzük, hogy kicsoda Ő? - tudjuk, átéljük, hisszük, ezért dicsérik Őt! Mit jelent Istent dicsőíteni? Mindennel: szívvel, lélekkel, testtel, Isten felé fordulni és kapcsolódni Hozzá. Járjuk most be a Zsoltár útját: hogy zajlik itt ez a dicsőítés?

1. KERET: Himnikus dicsőítés és ünneplés

A gyülekezetben Isten előtti örömben lehetnek együtt az Istenben bízók! Az igazak, akiket a kultuszban, az Istennel való találkozásban az áldozati közösség megtisztított és igaznak nyilvánított. Nem saját igazság vagy teljesítmény által, hanem kegyelemből, érdemek ellenére is. A hívekhez illik a dicsőítés, hiszen nincs olyan tevékenység, mellyel jobban elfoglalhatnák magukat. S valóban, miután Isten

a napi jótéteményeivel bőséges alapot ad a dicsőségének magasztalásához, s mivel határtalan ósága, amint azt máshol már láttuk, félretett kincsként van felhalmozva a számukra, hálátlan, és a végtelenségig ésszerűtlen dolog lenne, ha hallgatnának Isten dicséretében. A hangszerek az öröm kísérei és kifejezői, a szépen való zengetés az Istennek való hódolatot jelenti a minőségben is. Az új ének az Isten új, élő cselekvésére, közbeavatkozására vonatkozó válasz, nem feltétlenül újonnan írt ének.

2. **MIÉRT DICSÉRJÜK ŐT?**

Egy gyönyörű felsorolás következik ezután arról, miért is érdemes Istent dicsőíteni.

MERT IGÉJE/SZAVA IGAZ

Isten Igéje igaz, Ő hűséges, szereti az igazságot. Isten Igéje, az Ő szava ugyanaz, mint a teremtéskor: élet, erő származik Tőle. Ez az Ige, Szó megbízható: megvalósul, tettek lesznek belőle.

Igaz ítéletet hoz. A törvénye igazság, amihez lehet ragaszkodni, ami viszonyítási pont, horgony, kapaszkodó az embernek. Azért, mert ennek teremtette, ennek adta Ő. Dicsérhetjük Őt a Teremtő Szóért: Isten Igéje/Szava ugyanúgy „megbízható”, mint a teremtéskor. Ugyanaz a Szó, amivel világot teremtett, szólal meg az Igében, köztünk is. És ezért nagyon hálásak lehetünk!

Másrészt mindez nem egy elméleti, távoli igazság, hanem elérhető. Isten igazsága a szeretetében érhető el! A föld tele van az Úr hűségével (5b. vers), dicsőségével (Ézs 6:3) és szeretetével. Ez azt jelenti, hogy sokféleképpen tölts be a földet Isten szeretete. A gondviselésével, a természet rendjével, élő voltával, érezhető, tapasztalható jelenlétével, ezerféle ajándékával, amit a teremtményei számára adott a teremtett világban a Mindenható.

Mindebből pedig nem egy elszállt, elrugaszkodott, irreálisan elbizakodott vagy felelőtlen élet következik, hanem az istenfélelem. A hatalmas Istennel való találkozás munkálja az istenfélelmet, hiszen Ő nemcsak a teremtő, de a történelem Ura is a Zsoltár tanúsága szerint, aki véghez is viszi örök tervét. Az istenfélelem az Isten előtti hódolatban ölt testet. Aki igazán megtapasztalta már Istent, abban ott van, jelen van az istenfélelem, azaz a hódolat, tisztelet Isten iránt, ami nem külsőségekben nyilvánul meg (abban is megnyilvánulhat akár), hanem viszonyulásokban és cselekedetekben. Isten iránti engedelmisségben, odaszánásban, szolgálatban, életvitelben, hűségben, Isten elé borulásban, bűnbánatban. Mindabban, amikor bármilyen módon elismerjük, belátjuk, elfogadjuk, hogy Isten az ÚR! Ennek ellentéte az önimádat, az öndicsőítés, a felfuvalkodottság, keményszívűség, sőt a passzivitás is! Hogy nincs szükségünk Istenre, nem vagyunk bűnösök és elveszettek- vagy annyira azok vagyunk, hogy Ő sem tud már segíteni rajtunk... Isten óvjon bennünket ettől és szabadítson meg minket!

Az istenfélelem nem csak Isten hatalmának elfogadása, de annak is, hogy Ő valóban mindenható és meg tud szabadítani! Van jó terve, amivel el tud érné bennünket és van hatalma rá, hogy újjáteremtsen...!

MERT JÓ TERVEI VANNAK

Istent dicsérjük az Ő terve miatt, akár látjuk, értjük azokat, akár nem. Mindez pedig túlmutat már az életünkön és globális perspektívákat is felmutat a számunkra. Isten a történelem ura. Örök a terve, véghez is viszi azt. Az Úr terve az emberi történelemben valósul meg. Az Úr tervével a nemzetek terve, a népek elgondolása áll szemben. A zsoltáriró a próféták bizonyágtételére támaszkodva vallja, hogy az Úr terve örökké megáll.

Boldog lehet a nemzet... olvashatjuk. Kire gondol itt az író? Nyilván ott és akkor első rendben Izraelre. Mit jelenthet ez ma? Isten mindenkor lelki népét? Az egyházat? Minden nemzetet választ vajon Isten, vagy vannak kedvencei? Ilyen boldog nemzetté válni lehet: aki felismeri Istenre utaltságát, elismeri Isten hatalmát és Neki adja a dicsőséget. Istennek a nemzetek önkényes szándéka nem számít... nem kell félnie tőlük az Istenben bízóknak! Végző soron Isten terve él célhoz.

Gondoltunk-e már erre: Istennek terve van velünk... Nem idealista, romantikus értelemben (boldog jövő, felemelkedés vagy prosperálás – pl mások kárára...) Terve van a személyes életünkön kívül a keresztyénnel... a református egyházzal... a magyar nemzettel...

MERT SZEMMEL TART/SZÁMON TART

A harmadik dolog, amiért Isten dicsérni lehet, hogy lát, megment, nem kell csalódnod Benne! A 13-15. versekben egy dráma bontakozik ki előttünk: Isten letekint, lát, meglát, ismer. Várakozás és csalódás. Legnagyobb félelmeink egyike. Hogy majd h kivárujuk, jó lesz, akkor majd megérik egy helyzet, kiformalódik egy döntés, kialakul egy álláspont. Ha kivárom, a másik is megérti, mellém áll, elköteleződik. Ha kivárom, megoldódik, működni fog, ami most nem... Aztán csalódnunk. Akkor is, ha gyorsan a kezünkbe vesszük az irányítást. Mert a hatalom, a pénz, a gyorsaság, a hirtelen reagálás sem mindig hozza meg a gyümölcsöt. Nem működik a szívesség bank és eljuthatunk oda is, hogy magunkban sem tudunk már talán megbízni. Istentől jön valódi segítség, a helyes várakozás, a megújuló reménység. Tudjuk, hogy ez feltehetően Istennél van, Tőle jön, de hogyan ragadható meg ez a számunkra? Hogy lesz része az életünknek szemben az előbbi hiábavaló, elkészerítő várakozással? A válasz ilyen egyszerű: Isten lát, ismer, nem felejtkezik el, lehet számítanunk rá! számon tart, lát, ismer, azaz irányít. Rábízhatjuk magunkat.

„Honnan jön a segítségem?” – tehetjük fel a kérdést a zsoltárossal együtt. Erre kapunk itt választ. Nem érdemes másban bízni, csalódik, aki emberi erőben reménykedik. Ezekben a versekben ismét prófétai történelemszemlélet tükröződik: Isten népének nem szabad emberi haderőben, harci lovak erejében bízni. Az Úr Igéje igaz, tettei megbízhatók. De az Úr szemé az istenfélőkre tekint.

Azt, hogy nem csalódnunk nem csak földi értelemben kell érteni. Végző soron, az egész utunkat átlátva értjük majd meg, hogy nem kell csalódnunk. Ez nagy dolog! Végül értjük majd meg, hogy érdemes volt bízni, reménykedni!

3. **KERET: A gyülekezet imádsága.**

Három hitvalló mondat áll itt. A Zsoltár egy lelkesítő, közösségi imádsággal ér véget. Olyan ez, mint amikor összekapaszkodnak az emberek és hálás szívvel énekelnek, egymást bátorítják, együtt fordítják szívüket Isten felé. Az együtt várakozás mindig erőteljesebb, reménytelibb, mint az egyéni. Megmutatkozik benne az igazi, Istentől jövő reménység.

Nem hiába várjuk Őt! Eljön hozzánk! Letekint ránk! Megszabadít! **AZ IMÁDSÁG MAGA PERSPEKTÍVA VÁLTÁS!**

Lépjünk ma így bele ebbe a megváltozott perspektívába, keressük együtt, mi az utunk, fordítsuk szívünket együtt Isten felé, aki a mi szabadítónk. Ünnepezzük Őt és legyünk hálásak! A szabadításunk ára: Krisztus áldozata. Vele találkozhatunk most is az úrvacsorában!